

EMLEKLAPOK.

FŐTISZTELENDŐ ÉS MÉLTÓSÁGOS

GYURÁNY FERENCZ

DUNÁNTULI ÁGOST. HITV. EVANG. PÜSPÖK URNAK

ALSÓ-BÜKÖN

1896. ÉVI ÁPRILIS 23-ÁN TARTOTT

EGYHÁZLÁTOGATÁSÁRÓL.

SZERKESZTETTE:

FARKAS ELEMÉR,

BÜKI EVANG. LELKÉSZ.

PÁPÁN 1896.

AZ EV. REF. FŐISK. BETŪIVEL NY. KIS TIVADAR.

EMLEKLAPOK

FŐTISZTELENDŐ ÉS MÉLTÓSÁGOS

GYURÁNZ FERENCZ

DUNÁNTULI ÁGOST. HITV. EVANG. PÜSPÖK URNAK

ALSÓ-BÜKÖN

1896. ÉVI ÁPRILIS 23-ÁN TARTOTT

EGYHÁZLÁTOGATÁSÁRÓL.

SZERKESZTETTE:

FARKAS ELEMÉR,

BÜKI EVANG. LELKÉSZ.

PÁPÁN 1896.

AZ EV. REF. FŐISK. BETÜIVEL NY. KIS TIVADAR.

ELŐSZÓ.

A soproni alsó evang. egyházmegye gyülekezetei az 1847-ik évben részesültek abban a kegyben, hogy az akkori főpásztort: Főtisztelendő Haubner Máté superintendens urat körükben tisztelhatték. — Hosszu 49 éven át, bár mindig ott honolt a hivek szívében az a hő óhajtás: vajha egyházkerületünk egyházi fejének ajakáról is hallhatnák az isteni örök igazságok nyugalmat, békét, boldogságot nyújtó s a menyország üdvét már a földön megízleltető igéit, ez a forró kívánság nem teljesült.

Mig végre a jelen év márczius havában azt az értesítést vették gyülekezeteink, hogy egyházkerületünk csak néhány hóval előbb hivatalába iktatott püspöke: Főtisztelendő Gyurácz Ferencz ur április végével egyházi visitatiót eszközöl egyházmegyénkben.

Leirni, elmondani nem, csak látni lehetett azt az örömet, mely szegények s gazdagok, ifjak és öregek arczára pirt varázsolt, hidegeket s közönyöseket felrázott s lángoló lelkesedésre ragadott e hir vételekor.

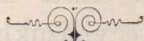
Megindultak azonnal a mozgalmak az egyes egyházközségek körében, hogy az érkező főpásztort minél szebben fogadhassák s iránta érzett határtalan tiszteletük s szeretetüknek s ez által egyházukhoz való tántorithatatlan ragaszkodásuknak s hitbuzgóságuknak is minél fényesebb tanujelét adják.

S midőn megérkezett az egyes gyülekezetek körébe — nem tudom a harangok zugó-bugó hangjai, a diadal-
kapuknak suttogó lombjai, a lábai elé hintett virágok ékes
szirmai, az üdvözlő szónokok válogatott szavai, avagy a
szemekben csillogó néma könnyesepek beszéltek-e elra-
gadóbban az öröm, a lelkesedés, a buzgóság, a hűség, a
szeretetről!

De ha kiváló öröm ragadta meg egyházmegyénk
többi gyülekezeteit a szeretett főpásztor jövetelének hírére
s a lelkesedés tüze fennen lobogott azok hiveinek szívé-
ben megérkezésekor, — ha fokozat még lehetett, ugy az
öröm, a lelkesedés még nagyobb mértékben nyilvánult a
büki egyházközség körében, a mely az érkező főpásztor-
ban saját szülöttét, ünnepelt nagy fiát, méltó dicsekedése
tárgyát fogadta s üdvözölte.

Az 1896-ik év április 22-ike, mely nap délutánján
a várva várt, a kedves vendég e gyülekezet körébe érke-
zett, s április 23-ika, midőn ez egyházközség körében a
püspöki visitatiót végezte, kiváló ünnepnapjai voltak e
gyülekezetben minden ház-, minden családnak.

De bár e kedves napok emléke mig e nemzedék él
feledésbe menni nem fog, még is, hogy a késő unokák is
épülhessenek az atyák e szívhez szóló s felemelő ünne-
pélyén, szeretett főpásztorom kegyes beleegyezése s ked-
ves hiveim közül többek óhajtására, a beszédek, imák, a
visitationális jegyzőkönyv felölelésével a következőkben bá-
torkodom ez ünnepély lefolyását előadni.

Az ünnepély.

Április 23-án alig hogy a nap első arany sugarai megjelentek napkelet egén, már sűrű sorokban lepte el az ünneplő közönség templomunk környékét, várva azt az alkalmat, a midőn szeretett főpásztorát szentől szemben láthatja. S ez az alkalom nem is váratott magára soká. A fáradságot nem ismerő s a hivatalos kötelesség teljesítését egész az önfeláldozásig vivő püspök már reggeli 8 órakor a kicsinyek templomába ment, hogy ott meggyőződést szerezzen a gyermekek oktatása felől s a gyermek-sereget is serkentse az istenfélelemre, a felebaráti szeretetre, a szülők iránti engedelmességre, az igaz s az ére-nyes életre.

Egy órai itt időzés után Főtisztelendő püspök ur, környezve az egyházmegyei elnökség, a környékbeli lelkész és világi urak s a helybeli presbyterium által, a már zsufolásig megtelt templomba vonult be fehér ruhás leánykák sorfala között.

A templomban a helybeli dalárda a következő, négy hangon előadott üdvözlő énekkel fogadta :

Dallam : Jézus életemnek

Légy üdvöz általunk
Kedves főpásztorunk
Szülő-földeden,
Örömnep ez nekünk,
Hogy itt tisztelhetünk,
E kies helyen. —
Ime áll még az oltár ;
Hol egykor az Urnak lelke
Lelked meghihlette.

Szívünk hő imája
Istenéhez szállva :
Áldást kér ma rád ;
Az Ő áldott lelke
Léptid vezérelje
Mig futod pályád ;
S ha majd ez itt véget ér :
Láttassa az üdvnek honát
Nyerd ott fenn koronát.

Ez ének elhangzása után a gyülekezet lelkésze lépett az oltár elé s a következő imát olvasta :

Nagy Isten ! itt szent oltárod körül
Összegyülve, imánk az égre száll,
Hozzád jövünk, hogyha szívünk örül,
Vagy ha vérzik s a gyógyulásra vár.
Óh mert, ki kegyelmed szivből óhajtja
S fejét oltárod zsámolyára hajtja
Nálad mindig meghallgatást talál
S panaszos jajja örömdalra vál.

Künn zug, tombol az élet zajló árja
S enyhet sóvárg a hányatott kebel,
Itt, Hozzád közel, a nyugalom várja,
Mert hisz ez oltár révpart, békehely
Itt fakad a bünboesánat virága,
A megtérő bünöst üdvvel kinálva,
S ki hullat itt lenn tájő könnyeket ;
Lát a hit által megnyilott eget.

Azért mi is, ez oltárnál megállva
Buzgó imában kérünk Tégedet :
Add az életnek ezernyi bajába'
Találjunk itten békés enyhelyet. —
Légy velünk a mig tart a földi élet,

Harczát könnyebb lesz megharcolni véled
S ha lelkünk elhagyja e földi tért
Adj ott fen üdvöt az Ur Jézusért

Amen!

Ez ima után a gyülekezet a 197-ik éneket énekelte, mely után a lelkész alkalmi igékül Pál apostol zsidókhoz írott levele 13. rész 17-ik versének e szavait olvasta:

„Engedjetelek a ti előttetek járóknak és hallgassátok azokat: mert vigyáznak ők a ti lelkeitekért úgy mint számadók, hogy örömmel miveljék azt és nem bánattal; mert az néktek nem használ.“

Ez igék elhangzása után a gyülekezet a 120-ik éneket énekelte, melynek második verse végén a lelkész a szószerkekre ment s ott a következő beszédet mondotta:

Egyházi beszéd.

**Mondatott Bükön az 1896-ik év ápril 23-án tartott
püspöki visitatió alkalmával.**

Hozzád száll ajkaink buzgó imája,
Jó Istenünk Te örök szeretet,
Szívünkben ég a hitnek égi lángja:
Mely jó s balsorsban biztosan vezet. —
Jézus által Te gyújtád fel e lángot,
Teremtvény így egy szebb s dicsőbb világot,
Hol, ha búval van telve a kebel;
Vigasztalásnak balzsamára lel.

Pusztaság s kietlen volt a sziv világa
Nem nyílt rajta egyetlen kis virág;
De jött Jézus, s mennyei tudománya
Nyomán — édené vált a pusztaság,
Ő lett a forrás, hol fakadt az élet,
Tünt a kétség s a lélek újra éledt
Te adtad e esodás forrást nekünk:
Ségylet érte áldva áldott Istenünk! Amen!

„*Öröm mondásnak napja ez*“ így kiáltottak hajdan Sz. T. ama férfiak, kik a siriai hadak által körülzárt s ostromolt, az éhség s szükség által elesigázott s a várat már-már feladni készülő samariabelieknek tudomására hozák, hogy az Úr csodálatos közbelépése folytán az ellenség sátrait, barmait, élelmiszereit s minden kincseit hátrahagyva vert seregként futott el a város falai alól.

„*Öröm mondásnak napja ez*“ így kiáltunk ma mi is az ő szavaikkal, midőn közel félszázad után egyházkerületünk egyházi fejét, Siónunk őrállóját gyülekezetünk körébe tisztelhetjük.

S az öröm mondást reánk nézve kétszeresen kedvessé teszi az a körülmény, hogy mi a köztünk időző lelkivigyázóban nem csak egyházkerületünk egyházi fejét, hanem saját egyházközségünk szülöttjét is köszöntjük, kinek bölcsője itt ringott, ki itt élte át a gyermek-kor gondtalan napjait, kinek fejét itt e szent hajlékban érinté a keresztség vize, ki itt ez oltárnál nyerte az első ihletést s lett eljegyezve az Úr szent lelke által magasabb hivatására, — ki midőn küzdve s fáradozva a göröngyös uton a dicsőség babékoszoruját szerzé meg a maga számára az egykori lelki dajka: a gyülekezetünk homloka köré is egy virágszálat fűzött.

Óh ugy-e öröm mondásnak napja ez? A ti sziveitek néma érzelmének adok kifejezést, a ti szemeitekben csillogó könnycsepp tolmácsolójává leszek, midőn kicsiny és nagy, szegény és gazdag nevében a tisztelet s a szeretet legmelegebb hangján intézem hozzá: az Isten hozzottat! Midőn kérve kérem, hogy bár a munkatér, mely tevékenységét igényli nagy s egész egyházkerületünk gondja s terhe első sorban is az ő vállaira nehezül, egy kis he-

lyet adjon nekünk is szívében, kiknek ő legfőbb örömünk s legméltóbb dicsekedésünk tárgya!

Midőn azonban Sz. T. őt egyházkerületünk lelki vezérét s zászlóvivőjét, — ki a végből jött, hogy meggyőződést szerezzen a felől ez a nemzedék hű-e atyái hitéhez, s építi-e, mint a Krisztus jó vitéze igazságban, kegyességben, szeretetben az Istennek országát, — a legszívélyesebben üdvözöljük, fel kell keresnünk a mi lelkeink legfőbb pásztorát a Jézus Krisztust, ki életét adta értünk juhaiért, ki kies vizek mellett legeltet bennünket s oly éber gonddal őrködik felettünk. — Ott az Ő lábánál fakad az a forrás, melyből a kesergő vigaszt, a tépett szív balzsamot, az eltiport erőt, a csüggedő bátorságot, a haldokló új életre reménységet merit. S ha csodás volt az a forrás, melyet Mózes varázs vesszejével a kősziklából fakasztott az Izrael testi szomjának enyhítésére, sokkal csodásabb az a forrás, mely az Ő lábánál esergedeztetni áldásos vizét s oltja a szív és lélek szomjuságát.

Óh jer keressük fel Őt, s szent segedelmével:

Merítsünk az élet vizének forrásából!

János ev. 4. rész, 5—16. vers.

Egy igazán szép s megható jelenetet állítanak lelki szemeink elé a most felolvasott szent igék. — Ott ül az utazásban elfáradott Jézus Samariában Jákob kutjánál. Mig a tanítványok a közeli városban járnak kenyér beszerzése céljából, egy nő közeledik a kuthoz, kit az üdvözítő megszólít vizet kérve tőle, majd Ő ígérve annak oly vizet „*melyből, a ki iszik meg nem szomjuhozik örökké*“

A nő mig csodálkozva hallja Jézus kérését, hogy zsidó létére neki a samariai nőnek edényéből óhajt inni, addig örömmel ragadja meg az üdvözítőnek az élő vizről szóló tanítását s veszi ajakára ezeket az esdő szavakat:

„Uram adjad nékem azt a vizet, hogy meg ne szomjuhoz-
zam“.

Óh jer e kérő szavakkal ajkainkon keressük fel ma
mi is. Őt a mi lelkeink legfőbb pásztorát s segítségével:

Merítsünk az élet vizének forrásából!

Hogy pedig ezt telessük vizsgáljuk:

1. Melyik ez a forrás?
2. Miként merithetünk belőle?
3. Minő hatása van e forrás vizének?

I.

Melyik ez a forrás? Mint az üdvözítő Jézus Sz. T.
szomjuhozva pihent ott Jákob kutja mellett s így só-
hajtott fel később a kinok keresztfáján is: „szomjuhozom“;
a szenvedések, a gyötrelmek nehéz keresztjével vállain-
kon így kiáltunk fel mi is számtalanszor az élet nehéz
küzdelsei s harczi között.

Szomjat érez a vándor, ki ott ül a hűs erdők árnyá-
ban előbugyogó forrás tövében; a munkás, ki ott fárado-
zik a csevegve tova futó patak partján; a hajós, ki ott
himbálódzik törékeny járművével a beláthatatlan tenger
megmérhetlen viz-tömegé felett; érez mindenki, óh mert
ez a szomj nem a test, hanem a léleknek az igazság, a
nyugalom, a béke, az enyhület, a vigasz, a tökéletes, az
örökkévaló, röviden: az Istenország utáni sóvárgó szomja.

Ezt a szomját oltandó fordul az egyik a földi javak
s kincsekhez, — óh de csakhamar keserűen tapasztalja,
hogy a földi javak s kincsek, melyek a mulandóság bé-
lyegét hordják magukon s annyi tenger könnyek okozói
ezt a szomját el nem olthatják, a kincs halmaz közelében
is epedő szomj gyötri az emberi lelket.

Ezt enyhítendő ragadja a másik kezébe a gyönyörök

s élvezetek habzó serlegét s üriti azt mohó vágygyal, óh de csakhamar keserü csalódással veti el azt, mert szomruan észleli, hogy míg keze remegve emeli a kék poharát ajakához, az égető, a kinzó szomj nem szünik, sőt fokozódik.

Ezt megszüntetendő keresi a harmadik az emberek részvétét, segedelmét, de hiába kopogtat be hozzájuk, az embereknél részvétet, segedelmet nem, csak elutasítást talál, védelem s menhely helyett náluk könyörületlenség fogadja s folyton szomjuhozva e keserü panasszal ajakán zarándokol odébb :

„Könyben ázik gyakran a szem
S nincs kéz, mely letörlené,
Telve szívünk bú-bajával :
S nincs, ki részvevő szavával
Balzsamát rá hintené!“

Oh oda fordulhat az egyik a vagyon, a gazdagsághoz; meg szerezheti a másik a hirnév s dicsőség koszoruját; a harmadik üritgetheti a kék s gyönyör habzó serlegét; a negyedik keresve keresheti az embereknél az oltalmat, segedelmet mind hiába lelkének epedő szomját el nem olthatja :

„Öröm virágok bár itt is teremnek
Gazdag kegyéből Istenünknek,
De a föld kincse minden kincsével —
A lélek szomját nemolthatja el“.

De hát arra van-e kárhozzatva az ember a teremtés koronája, hogy égető s epedő lelki szomjal zarándokoljon a földi téreken s azt el ne olthassa, meg ne enyhithesse semmivel? Óh nem! Van egy forrás, mely vizével megnyiheti, eloltja e lelki szomjat s ez a forrás: a Jézus tanításán alapuló Istenben vetett *hit* és *bizodalom*, hogy jó

és balsorsban, áldva, vagy sujtva is javunkat s boldogságunkat munkálja az Úr, a mi szerető mennyei Atyánk.

Ezt a forást pedig nem künn a nagy természet ölén, nem a völgyek mélyén, nem a hűs erdők árnyában, nem a havasok égre nyuló csucsain, hanem benn szívünk s lelkünk titkos rejtekében kell keresnünk s feltalálnunk csak is akkor lehet, ha Jézus vett már szállást abban s Ő hat, működik s él tudománya s példája által kebleinkben.

Él, hat, működik-e már Sz. T. Jézus szivedben? Birod-e már az Isten gondviselő szeretetében vetett rendithetetlen hitben s bizalomban az élet vizének lelki szomját enyhítő s oltó forrását? Ha nem, óh ugy igyekezz azt minél előbb megszerezni, mert hidd meg:

„Csak egy boldogság van itt a világon,
Ha Istenében nyugszik meg a szív,
Minden egyéb — csak káprázat, csak álom,
Mely tévelyítő örvényekre hív.“

Óh és ha megszerezted, mint drága becses talizmánt hordozd magaddal, hogy ebből merithesd a harmat cseppeket, melyek reményeid lelankadt virágát felélesztik, az üdítő italt, mely lelked szomját megszünteti.

Merits az élet vizének forrásából! De hogy ezt tethesd miután megismerted a forrást vizsgáljuk immár

II.

Miként merithetünk belőle? A samariai nő Sz. T. midőn Jákob kutjához járult, hogy meritsen abból egy horgot vitt magával, mert mély volt a kut s másként nem férhetett volna annak vizéhez. Nekünk is, hogy az élet vizének forrásából lelkünk szomját olthassuk egy eszközre

van szükségünk, hogy e forrásból merithessünk s annak drága kincsét a magunkévá tehessük. Óh mert mély a kut s azt megközelitenünk sem könnyü!

Az egyiknél az emberi gyengeségek s gyarlóságok, mint szuró tövissek övedzik e forrást körül s azoktól nem tud hozzáférni. A másiknál a földi javak s kincsek mohó szerelmének égre meredő kőszirtjei képezik az áthághatatlan akadályt. A harmadikat pedig a véték és a bün megáradott folyama tartóztatja vissza, hogy abból meritessen.

Óh van-e, a ki az emberi gyengeségek s gyarlóságok szuró töviseit irtani, a földi javak s kincsek szerelmének égre meredő kőszirtjeit elgördíteni, a véték és a bün megáradott folyamát áthidalnunk segíti? Óh van! A Krisztus evangeliomán álló szent intézmény: az egyház... Ez a könyvek könyvének a bibliának kezünkbe adása, az Isten igéjének az iskolában és a templomban való hirdetése, a feddés, a dorgálás, a serkentés, a buzdítás által nyesegeti az életvizének forrásától elzáró szuró töviseket, távolitgatja a hozzájárulást gátló kőszirteket, megzabolázni törekszik ama hömpölygő ért: a vétket és a bünt — és így utat nyit, oda vezet e forrás széléhez bennünket.

Az egyház azonban Sz. T. ez a hű lelki dajka nem csak utat nyit s odavezet minket a élet vizének forrásához, hanem az ének, ima s kegyelmi eszközök által merit is abból számunkra s oda kínálja annak drága italát, hogy enyhítsük s oltuk vele lelkünk égető, epedő szomjuságát.

Oh midőn ily sokat tesz az egyház a mi javunk s boldogságunkért, lehet, szabad-e e Krisztusi intézménytől rideg közönnyel elfordulnunk? Lehet, szabad-e azt az üdvöt s áldást, melyet nyujtani kíván kicsinyléssel vissza-

utasítanunk? Nem! Hisz így oly hálátlanok lennénk, mint az a kígyó, mely az őt melengetőt szurja meg mérges fulánkjával, oly balgatagok mint az az ember, ki ott ül a krisztálytisza forrás mellett epedő szomjjal, de kész szomjan elveszni inkább, sem hogy meritene abból.

Mi ne legyünk Sz. T. ily hálátlanok és balgatagok! Ám gunyolják e világ fiai szent egyházunkat és szórják reá a rágalom sarát, mi legyünk hivek hozzá így védve a támadással szemben:

„Óh ti, kik csufolni meritek,
Mi gáncsot találtok benne?
Mit tanítottak bölceitek,
A mi boldogabbá tenne?
Hol van jobb vezér utunkra:
S mi visz hivebben czélunkra?“

Ám ócsárolják az isteni örök igazságok kimeríthetetlen kincses házáat a bibliát, s mondják elavult mesének a Krisztusról szóló tudományt, mi a bibliával, mint fegyverrel kezünkben járunk az élet küzdterén s mint harci jelszót hangoztassuk az apostollal: *„nem szégyenlem a Krisztus evangéliomát, mert Istennek hatalma minden hívőknek üdvére.“*

Ám hangozzék az ő ajkaikról káromló szó, trágár beszéd, ne kövessük példájukat, mi *„szüntelen vigyük Isten elibe dicséretnek áldozatát, az az az Ő nevéül vallást tevő ajkainknak gyümölcseit.“*

Ám kerüljék ők az oltárt, hol az Urvacsora javai-ban a kegyelem s irgalom jegyei nyújtatnak mi nekünk, mi tartsuk drága örömnapnak, midőn az Úr oltárához járulva a bünbocsátó kegyelem s irgalom napjának sugarai áradnak reánk.

„Ez uton mentek mind a jók, a szentek,
Járjuk mi is hiven ezen utat.
S habár a jajtul — a szivünk megsajdul,
Gyógyit a hit — s az édes öntudat.“

Az egyház közvetítésével az irás olvasása, az ige hallgatása, az ének, ima s urvacsora gyakorlása által: merítsünk az élet vizének forrásából. — Hogy pedig ezt annyival is inkább tegyük miután megismertük a forrást, megtanultuk mint merithetünk belőle vizsgáljuk végül :

III.

Minő hatása van e forrás vizének? Az üdvözítő Jézus Sz. T. a samariai nővel folytatott beszédében az élet forrásának vizét csoda hatásúnak mondá, midőn e szavakkal jellemzé: „*a ki iszik ebben meg nem szomjuhozik örökké hanem leszen az ő benne örök életre forró viznek feje.*“

S csakugyan áll az, hogy az élet forrásának vize ilyen csoda hatása, a ki merit belőle s iszik, azt ez, mint büvital az élet minden szenvedésének elhordozására képessé teszi.

Itt egy mindenektől elhagyott, megtagadott kesereg nyomorult állapotán, — de merit az élet forrásának vizéből s miután hallja az Úr e bátorító szavait: „*ne félj én veled vagyok, meg ne rettenj én vagyok a te Istened, a ki megerősitlek, annak felette megsegitlek s az én igazságom jobb karjával támogatlak*“ ezek hatása alatt ugy megnyugszik s ugy elnémul ajakán a keserü panasz.

S ott egy másik a szenvedések Golgotháján, a kinok keresztfáján vonagolva sóhajt: „*én Istenem, én Istenem miért hagytál el engemet?*“ de fülébe cseng a keresztben haldokló Jézus ez édes biztatása: „*ma velem leszesz a pa-*

radicsomban.“ s ez úgy eltompítja kinjai s gyötrelmei tőrénének élet.

Itt egy testi beteg a fájdalmak töviseivel megrakott nyoszolyán kétségbeesetten kiált: „*mint a daru és a fecske aképen csivogok vala, nyögök vala, miként a galamb: Úram erőszakot szenvedek adj nyugalmat nékem*“ de jó a hit szelid angyala, oda áll ágya mellé s szól: „*boldog, a ki kísértetet szenved, mert minek utána megpróbáltatik elveszi az életnek koronáját*“ s ezekben nyújtja neki a szelid, a csendes álomra elringató orvos szert s balzsamot.

S ott egy lelki beteg fut a büntudat mardosó kigyójával szívében Kainként saját árnyéka elől, leroskad, öszszeesik végre, de im ekkor egy tövis koronás alak jelenik meg előtte s saját vérző sebeire mutatva szól „*bizzál*“ az én érdememért „*megbocsáttattak a te bűneid*“ s e szavaival kivonja a mérges, fájdalmat okozó fullánkot annak szívéből.

Itt egy szülő áll búba merült lélekkel gyermeke sirhalmán, egy özvegy öleli át elveszett élettársa helyett, annak élettelen fejfáját, egy árva öntözi egykori boldogítói sirhalmán a fakadó virágokat, nincs nyugalom, nincs enyhület számukra semmiben! de megjelen oldaluk mellett a vallás égi mentője s szól: „*ti néktek is most keserűségtek vagyon, de újra meglátjátok egymást s akkor örülni fog a ti szívetek s a ti örömeiteket senki el nem veendi tőletek*“ s szavaira úgy eloszlik a bú, úgy felszárad a könny, úgy megvigasztalódik a szív.

S ott egy haldokló tekint félve, remegve, a közelgő halál setét alakjára, óh az elmulás, a megsemmisülés gondolata oly ijesztő, oly borzalmas reá nézve! — De mielőtt a halál reá tenné hideg csont kezét, karjaira öleli őt, a halált győző vitéz, az élet fejedelme Jézus e szavakkal:

„*én vadyok a feltámadás és az élet, a ki én bennem hiszen ha meghal is él az*“ s nem fél, nem remeg többé a haláltól, úgy köszönti azt, mint szabadító angyalt, mely őt örömmre és boldogságra viszi.

S mind ez Sz. T. a megnyugvás, a béke az enyhület, a vigasz, az erő, a bátorság mi más, mint méznél édesebb ital a szomjuhozó lélekre nézve „*melyből, a ki iszik meg nem szomjuzhatik örökké*“.

Óh valóban csodahatása van az élet forrása vizének — „*megfáradnak és meglankadnak a gyermekek és az ifjak: esvén, elesnek, de a kik az Úrban biznak azoknak ereje megújul, szárnyaikkal magasságra repülnek, miként a sáskeselyű, futnak és nem fáradnak el, járnak és nem lankadnak meg.*“

Oh varázserő s hatalom van a hitben s az Istenben vetett bizalomban :

„A vallás égi balszam, boldog ki birja azt,
Ez ád erőt, kitartást, nyugalmat és vigaszt. —
Nincs e muló világban olyan nagy szenvedés:
Melyre e balszam által ne jőne enyhülés“

Ismered immár Sz. T. az élet vizének forrását, tudod miként merithetsz belőle, világos mily csodás hatása van e forrás vizének, ne késs — siess enyhítsd, oltsd belőle lelked szomjuságát, s ha édes illatát élvezed, zengd a hálaadás énekét:

Pusztá s kietlen volt a sziv világa,
Nem nyílt rajta egyetlen kis virág,
De jött Jézus s mennyei tudománya
Nyomán: éden né vált a pusztaság. —

Ő lett a forrás, hol fakadt az élet,
Tünt a kétség s a lélek újra éledt,
Te adtad e csodás forrást nekünk :
Légy érte áldva áldott Istenünk !

Amen.

Farkas Elemér,

büki ev. lelkész.

E beszéd végeztével a gyülekezet elénekelte a 120-ik ének utolsó versét, majd nyomban a 208-ik ének első versét, miközben Főtisztelendő püspök Úr lépett az oltár elé s megtartotta e feledhetetlen emlékü, a sziveket megindító beszédét :

Főtisztelendő püspök Úr beszéde.

Ker. Hívek, Testvérek a Krisztusban! Midőn e községbe léptem, nem tagadhatom, a megindulás rezgette meg keblemben az érzelem hurjait. Fel lebben immár lelki szemeim előtt a fátyol, felmerülnek a multnak kedves és fájó emlékei. Ide vonz, ide köt a gondolat a szülő hajlékra, az édes anya ölelő karjára, édes csókjaira, a hű apa szeretetére, a testvér, rokonkörnek ragaszkodására.

Megérkezve keresem a régi jó ismerősöket, ölelésre tárul két kezem. Óh, de minél szélesb körben révedez szét tekintetem: annál több rést talál. Negyven év alatt sokat változtatott, rombolt itt is az élet mezején az idő hatalma. Kikkel együtt szóttuk a gyermekkor boldog álmait: itt találom ritkult sorokban, velem együtt megviselten, törődötten az előhaladt korban. A kik akkor az élet delén hordozák a nap hévségét és terhét: azok legnagyobb részt már megharcolták ama nemes harczt, eljutottak oda, hol elesendesül a földi zaj, hol nincs veszteség, fájdalom. Közülök csak itt ott tűnik még fel egy egy ismer-

rős gyérült fehér fürtökkel s a viszontagság ekéjétől felbarázdált arczezal; mint kivágott erdő helyén az irtó fejsze nyomán megmaradt egy-egy élő fa.

Az örömet és a bánatot ide hoztam az Ur templomába. Itt az oltár, a mely előtt a keresztségben az Istennel való szövetség részesévé lettem, és mint zsenge gyermek a konfirmációban hűséget fogadtam egyházunk egyedüli fejedelmének: a Krisztusnak. E szent gyülekezet mutatott iskolát, mely keblére ölelt s szerető kézzel egyengeté előttem a tovább vivő utat. Ez őrizi a temetőt, melyben a kegyelem által megsiratott, megáldott szülők hamvai pihennek. Drága előttem ezen egyház: benne fogyhatlan hálával tisztelem a hű lelki dajkát, a jóltevőt. Midőn a kötelesség útján mint egyházkerületünknek igénytelen püspöke jövök körébe látogatásra: a szeretet üdvözlő szavait hangoztatom az élökhöz, másrésről fohászom áldást kér azokra, kikre már a sirhalom borult.

De Ker. Hivek, a közel és távollevők, az élők és holtak között van egy szent kötelék, mely emel és megnyugtat. Ez a Krisztus, »kiben megjelent az Istennek üdvözítő kegyelme minden embernek.« Ő reá tekintve hangoztatjuk: »Mivelhogy nagy főpapunk vagyom, ki az egeket általhatotta, t. i. Jézus, Istennek fia: azért megtartsuk e vallást.« Zsid. 4 r. 14. v. Ő a mi főpapunk, ki az egeket áthatotta, vagy is azt az ürt, mely az embert elválasztá alkotójától megszüntette, mikor meghozta az oltárrá avatott Golgothán az engesztelő áldozatot értünk. Megtörte a halál hatalmát, s a szenvedését követett megdicsőülésben mutatá az igazság győzelmét a bűn és annak átka felett. Áthatotta az egeket; leszállott hozzánk, hogy minket felemeljen, megismertette velünk a Teremtőben a mennyei Atyát, saját életében a mi erkölcsi célunkat. Emberré

lett, hogy minket Isten fiaivá avasson, meghalt hogy a halál birodalmából új élet zálogát hozza el számunkra. Így e sirhalom völgyét nevelő iskolává szentelte, mely egy boldogabb világra: Isten országára készíti elő az embert.

Ő adta nekünk lelki örökségül a vallást, mely az ő életén s evangéliomán alapul. Drága kincs ez, pótolhatlan utravaló e bujdosás mezején. Ebben ölelték régen elhunyt elődeink boldogulásuk hű támaszát, ezzel szenvedtek, imádkoztak és reményltek.

Megtartsuk e vallást, ez nálunk is legbiztosb támaszunk az erkölcsi életnek.

Ker. Hívek! A földi lények között egyedül az embernek van fogalma az erényről és bűnről. Ő lelki szabadsággal van felruházva, s lelki ismerete — »az Isten szava az emberben« — őt erkölcsi életre kötelezi. Az igazságnak megismerése, az erkölcsi törvényeknek a szívből való hordozása az a ledönthetetlen válaszfal mely elkülöníti az állattól az embert s benne: a föld szülőttében egy felsőbb, dicsőbb világ hivatott polgárát mutatja. Az erkölcsi tökéletesülés az út a menyország felé. Ezért inti úgy követőit Jézus: »Legyetek tökéletesek, mint a ti menyői atyátok tökéletes.

Az erkölcsiség azonban támadókra szorul. Mint a szabadban a folyondár addig emelkedik, virul, míg áll a fa, melyet körül fonhat karjaival, s ha ez kidőlt, a magasban szárnyalt sudarával együtt ő is le a porba esik: épen úgy az erkölcsiség is, a lelki élet e koronája csak addig ép, míg ott az oszlop, melyre támaszkodik: a vallás, s ha ezt a rossz indulatok vihára letörte, vele együtt az erkölcsi élet is lehull az iszapba, a bűn fertőjébe. Az Istentől elfordult ember könnyen alkura lép a sátánnal. A megkísértés óráin hiányzik melőle a vallással az óran-

gyal, s magára hagyatva az önző érzékiség rabja lesz, ki előtt nincs semmi szent, kinek hűsége gyarló, törékeny nád.

A mely családban kialszik a hitnek szövétneke, hol az apától, anyától nem Istent imádni, hanem csak káromolni, haszonlesésből igazságot tiporni tanul meg a gyermek: onnét elköltözik a szeretet s a békesség lelke. Gyakran panaszkodnak elaggott apák hálátlan, gonosz gyermek felett. De soknak lehetne mondani: ne vádolj mást, saját házad volt az iskola, mely a gyermekből virág helyett átok-tövist nevelt. Nem vezetted jó példával a vallásosság utján az Istenhez: ne csudáld ha a fiui kötelesség érzete helyett, az önzés ördöge foglalta el keblét. Nem imádkoztál vele s érte; ne várd, hogy beteg ágyadnál ő is imádkozzék érted. Ne reményld, hogy koporsódra az igaz szeretet könyharmata hulljon, hogy egykor sirhalmodnál a gyermeki hála rebejjen áldást a lenn pihenő szülői hamvakra. Mint az irás mondja: »a böles fiu örvendezteti meg atyját.« a bölcseségnek kezdete azonban az istenfélelem. Honnét ez számüzve van: ott csak az anyagi érdek, az irigység harag a gonosz tanácsadók, kik nem az erkölcsi törvények tiszteletére, hanem a bűn szolgálatára tanítják az embert.

Megtartsuk a vallást: ez Jézushoz vezet s reá mutatva int: kövesd Megváltódat, ki azért jött e világra, hogy az igazságról bizonyosságot tegyen. Járj nyomdokán. Tudj, ha kell éhezni, fázni, de az igazságot meg ne tagadd soha. Légy készen a nélkülözésre, szenvedésre, de a becsületet, erényt árucikként piacra ne vidd, a tiszta lelkiismeretet oda ne add a sátán markában kinált szennyes nyereségért. »Az Isten holtig szemed előtt és szivedben legyen. Órizkedjék a bűnnel engedni és Isten parancsa ellen cselekedni.«

A szeretet a törvénynek betöltése; e nélkül minden emberi hatalom, tudomány igazság csak olyan, mint a téli nap

mely fénylik de nem melegit. A szeretetnek is védője, ápolója a vallás. Jézus életével szent tanáival élesíti azt a felebaráti szeretetet, mely felyül emelkedik a szerencse, a hiúság által emelt korlátokon, mely vallás, nyelv, rang különbség nélkül mindenekben elismeri, tiszteli a mennyei atyának gyermekét, a testvért, tud örülni az örülővel, és sirni a síróval.

Megtartsuk a vallást. Ez mig egy részről az erkölcsiségnek hű támasza, másrészről a vigasztalásnak kutfeje is, a melyre pedig reá szorul az ember bárhol, bármily sorsban éljen. Vagy talán ma már kiirtva van az életből minden baj, nem kísért többé szenvedés? Talán bezárható már a ház ajtaja a bánat, nyavalya és a halál előtt? Óh! be kell vallanunk, hogy a halandó utját ma is annyi köny áztatja, a föld ma is csak úgy a siralomnak völgye, mint régen. Mig élünk: temetünk. Temetjük tört reményeinket, széthulló örömeinket, temetjük az erőt, egészséget, temetjük kedveseinket, kikhez éltünk boldogsága füzve. A sok temetés csak gyöngeségére emlékezteti az embert az őt ostromló balsors ellenében s megtanítja őt keseregni a veszteségek bús emléke felett. Ki az élet harcát vivja és nincs mellette vigaszforrás, melyből uj erőt meritsen: azt leveri gyarlóságának tudata s végül borzadva látja be, hogy lakótársa a kétségbeesés.

A vallás leghűbb vigasztaló. Ki ezt megőrizi hiven; az a szenvedésben is a mennyei atya nevelő kezeire ismer, s nála e »hit tördeli a bú nyilán az élt«: »A kit szeret az ur megdorgálja s megostoroz mindent, kit fiává fogad.« Őt is utolérhetik a »nem szeretem napok,« de habár minden elhagyta: a bús, gond, csillagtalan éjszakáján is átkozódás helyett imádkozik s mig szivéből az ég felé száll a hő fohász; lelke ujra éled s az olajfák hegyén virrasztó Jézussal mondja el: »Nem vagyok egyedül, mert a mennyei

Atya velem vagyok.« Hite rendületlen és ez azon fa, melyen a szív sebeit gyógyító remény menedéket talál s a borult jelenben szebb jövővel biztat. A hívő kebel, bajról bajra érve sem esik kétségbe; ajakán az örömpohárral is áldja a Mindenhatót. Fentartja a tudat, hogy az Isten igazságos, a ki benne bizik, meg nem csalatkozik.

A vallás béketűrésre, a gondviselés végrévén megnyugvásra tanít, az imádkozással Istenhez emeli a lelket, ki maga az örök szeretet. Vajha ne felejtenénk soha, hogy a Jézus nevében rebegett imádság erő, lelki hatalom, melylyel az ember méltán zörget az égi irgalom ajtaján! A buzgó fohász Noének fehér galambja, mely a szenvedések útján hányatott élethajóból elszállva nem tér meg üresen, hanem meghozza, mint olajágot a biztatást: »Légy csendes szívvel és bekével, életednek Istenében.« Hozza a megváltó üzenetét: »Bizzál a te hited megtart tégedet!«

A halandónak nélkülözhetlen utravalója a hit, azért, a kiknek boldogulását óhajtjuk: törekedjünk azoknak biztosítani e kincset.

Fájdalom, vannak szülők, Ker. Hivek, kik azt hiszik, hogy gyermekeik boldogítására eleget tesznek ha csillogó ékszerekben, terjedelmes birtokban, veszendő szerencsejavalakban hagynak nekik örökséget s felejtik azt, mi a léleknek szükséges, felejtik a vallást. A hittől üresen hagyott szívet aztán elfoglalja az önző hiúság, a földiek bálványozása, a mi magában hordja bünhődését. Midőn a vallástalan gyermek kilép az élet mezejére, a sors változásai között épen az hiányzik neki, a mi leghathatósban védi a lélek nyugalalmát. Réa nehezül az életharcz, vesztesség éri, csalódik reményeiben, embertársaiban, s háborgó szive nem talál menhelyet. Imádkozni nem tud, megnyugvást Isten akaratján nem ismer, béketűrése, reménye nincs: átkozódásával csak saját gyötrel-

mét neveli. Az ily gyermeknek boldogtalansága egy kiáltó vád a szülők ellen, kik a rosz neveléssel betemették előtte a vigasztalásnak forrását. A mely család ellenben jól tudja hogy övéinek nem csak étellel, itallal, ruházattal, hanem e szent örökséggel: a hittel is adós: az jól gondoskodott azok jövőjéről. A házból vallásos érzülettel kilépett gyermeket bárhova vigye a sors kíséri s boldogítja az Isten szentséges jelenlétének érzete. Sokat elfelejtet bár vele a fáradalmak láncolata, de egyet, nem: az édes anyától tanult imádságot. Ezt megőrzi és ez minden nap lelki épülésnek, reménynek kutfejét nyitja meg előtte. Legyen bár messze a szülő hajléktól, ha jön a szent nap és kondul a harang: megszólal lelkében az emlékezet... most mennek az ő jó apja s anyja is a templomba, hogy az Istent dicsőítsék, áldását kérik ő reá... Megy és imádkozik ő is. Az élő hitben Jézus lelke vezérli őt azon uton, a melyen a jó lelki ismeret békéje, hozzá tartozóinak öröme, embertársainak áldása követi.

Megtartsuk a vallást, mely földi bujdosásunk napjain hiven támogat, s a végórát a megdicsőülés kezdetévé teszi. Az istenfélő ember a kikerülhetlen határnál, buzgó imában a Krisztusra támaszkodva nyugodtan fogadja a tulvilág követét. Nem ellenség az, de jó barát, ki a megfáradt vándorról leveszi a terhet s biztatja, hogy a munka után várja a pihenés, a harc után a diadal, a béketűrés után a megdicsőülés oda fenn az égben.

Megtartsuk a vallást és pedig azt a vallást, mely Jézus szent evangéliomából mint sugár a napból nyeri életető erejét. Ez a vallás az erkölcsiség oszlopa, az egyén a család s a társadalom boldogulásának leghivebb szövetségese.

Ezt hirdetteti szentegyházunk s képvisellete által ot-

tan ottan felkeresteti a közel s távol eső gyülekezeteket, hogy bizonytságot szerezzen arról, valyon a Krisztus, a mi áldozó főpapunk, ki az eget áthatotta, ott van e hit által a szivekben? Valyon az evangéliom mint egykor a buzgó apáknak: drága kincs-e az unokáknak is? Az elődökhöz hiven törhetlen ragaszkodással ölelik-e az utódok is e hű dajkát: az egyházat? Ezért jöttem én is szeretett Hívek hozzátok ezuttal, hogy tanuja legyek élő hitetek bizonyság tételeinek s hiszem, hogy azon meggyőződést vihetem el, hogy itt hit, remény és szeretetben épül az Istennek országa.

Erre kérem a Mindenható áldását. Munkálkodjék itt szent lelkével; legyen velünk most is, áldja meg szándékunkat, tanácskozásunkat. Atyai kegyelme nyugodjék meg mindnyájunkon. Amen!

Még ott rezgett a köny a szemekben, még ott hülámzott az érzelmek árja a szivek mélyén, midőn szeretett püspökünk az oltár elől a zöld asztalhoz lépve, a gyülekezet összes tagjainak s jelenlevő vendégeinknek üdvözlése után megnyitja az ez alkalomra már előre hirdetett közgyűlést, melynek lefolyásáról Nsgos Dr. Ajkay Béla egyházmegyei világi jegyző ur által felvett e következő jegyzőkönyv ad számot.

Jegyzőkönyv.

Fölvétetett az 1896. ápril hó 23-án Mélt. és Főtiszt. Gyurácz Ferencz püspök ur elnöklete alatt, Bük anyaházközségben tartott egyházlátogatási közgyűlésről.

Jelenvoltak Mélt. és Főtiszt. püspök ur elnöklete alatt: Nt. Laucsek Jónás esperes, az egyházmegyei felügyelő képviselőjében Nagys. Rupprecht Olivér gyűl. fel-

ügyelő, Dr. Ajkay Bela egyházmegyei világi jegyző, Nt. Farkas Elemér lelkész, Tiszt. Tóth Kálmán segédlelkész Hajas Kálmán tanító-, Horváth Sándor, Balogh Lajos gondnokok-, az összes presbiterek-, továbbá a betegek és mulaszthatlan teendők által elfoglaltak hiányával az összes községi tagok.

Főtiszt. püspök ur szívélyesen üdvözli az egyházmegyei elnökséget, az egyházközség elöljáróságát, valamint a szép számban megjelent híveket és a közgyűlést megnyitja.

Ezek után főtiszt. püspök ur fölhívására Nt. Farkas Elemér lelkész ur felolvassa az egyházközség multját és jelen állapotát feltüntető tüzetes jelentését, melyet — mint az egyházközség kebelében élő munkás hitéletnek szép tanubizonyosságát — a közgyűlés örvendetes tudomásul vesz és Nt. lelkész urnak kimerítő s gondosan szerkesztett jelentésért jegyzőkönyvileg hálás köszönetet mond.

A közgyűlés különös elismeréssel értesül a nőegyletnek a jelentésben rajzolt áldásos munkásságáról. Főtiszt. püspök ur pedig egyházunk és a gyülekezet nevében őszinte elismerését nyilvánítja a nőegylet kezdeményezőjének Tek. Jánosa Lajosné urnőnek, valamint az egylet jelenlegi ügybuzgó elnökének Tek. Hetyésy Pálné urnőnek is-, mihez a közgyűlés osztatlan lelkesedéssel hozzájárul és az Ég áldását kéri a nőegylet további működésére.

Nt. lelkész ur jelenti, hogy a gyülekezeti magtár 1885-ben megalakult és máris szép eredményt mutat föl. A közgyűlés ezen mozzanatot is, mint kifolyását az önként fakadó áldozatkészségnek kiválólag örvendetes tudomásul veszi. Egyben pedig főtiszt. püspök ur azon reményének ad kifejezést, hogy azok is, akik ezen üdvös in-

tézmény megújításában eddig nem vettek részt, felbuzdulva a szép példán, meghozzák az Isten szent oltárára önként felajánlott áldozataikat-, valamint melegen szívére köti a magtárra való adakozást a filiáknak is.

Nt. lelkész ur jelentésében foglalt azon mozzanat, hogy az iskoláztatás az egyházközségben tandijmentes, mint ritka szép jelenség tudomásul vétetik.

Nt. lelkész urnak azon jelentése, hogy az iskola fűtéséről a gyülekezet gondoskodik-, és, hogy a tanszerek megőrzésére külön iskolai szekrény szolgál-, helyeslő tudomásul vétetik.

Nt. lelkész ur jelenti, hogy a gyülekezeti levéltár rendben van, a jegyzőkönyvek pontosan vezetettek-, a gyülekezet vagyonáról szabályszerű leltár készítettik-, a lelkészi napló rendszeresen vezetetik és végül a számadás évenként megtartatik s a legutóbbi számadás pénztári maradvánnyal zárult.

A közgyűlés mindezen jelentéseket örvendetes tudomásul veszi.

Nt. lelkész ur jelenti, hogy a gyülekezetnek vannak meghatározott célú alapítványai, melyek a kitűzött célokra fordíttatnak.

Helyeslő tudomásul szolgál.

Nt. lelkész urnak azon jelentését, hogy a gyülekezeti gyámintézet szervezve van és arra a hivek körében évenként gyűjtés eszközöltetik, mely igen szép eredménnyel jár, a minek bizonyossága az, hogy legutóbb is a gyülekezet rendelkezésére visszamaradó összegből 122 frt 97 kr. megtakarított, hogy továbbá a confirmandusok is évenként adakoznak az egyház szent céljaira s így keletkezett a conformandusok alapja, melyből a gyülekezet az oltárra egy diszes bibliát szerzett be-, mint követésre

méltó szép példáját az egyházas áldozatkészségnek, a közgyűlés örvendetes tudomásul veszi.

Ezzel kapcsolatban főtiszt. püspök ur felhívja a gyülekezeti előjáróság figyelmét arra, hogy a gyülekezet körén kívül álló szép célra prot. árvaházra és gyámintézetre is hathatósan irányozzák a confirmandusok figyelmét.

Nt. lelkész ur jelenti, hogy a temető felekezeti, kellő rendben tartatik, körül van árkolva s élő sövényvel beültetve, általában gondoskodva van arról, hogy a holtak iránti kegyelet meglegyen őrizve.

A közgyűlés a jelentést helyeslő tudomásul veszi. — Főtszt. püspök ur pedig a gyülekezetnek figyelmébe ajánlja ezenkívül azt is, hogy a temetkezések lehetőleg sorban történjenek.

Főtszt. püspök ur kérdésére Nt. Lelkész ur előadja, hogy lelkész és tanító terménybeli illetményeit a gondnokok szedik be és pontosan kiszolgáltatják-, panasz sem a mennyiség, sem a minőség ellen nincs.

A jelentés örvendetes tudomásul szolgál.

Nt. lelkész ur jelenti, hogy az ismétlő tankötelesek rendes oktatásban részesülnek és évenként nyilvános vizsgát adnak.

A jelentés helyeslő tudomásul vétetik, egyben pedig főtszt. püspök ur jelzi, hogy egyházi rendszabályaink értelmében, az ismétlősök vallásoktatását jövőre a lelkész lesz hivatva vezetni.

Lelkész ur jelenti, hogy az idén confirmált leányok közül már is sokan beléptek a nőegyletbe s így számukra külön egylet alakítása nem szükséges. A jelentés örvendetes tudomásul szolgál.

Ezzel kapcsolatban Nt. lelkész ur igéri, hogy megfogja kísérleni a confirmált fiuk számára ifjusági egylet

alakítását-, mely lelkes buzgalmát Nt. Lelkész urnak a közgyűlés hálás köszönettel fogadja.

Lelkész ur jelenti, hogy külön felekezeti illetve egyházközségi énekkar ugyan nincs, de van szervezve a községi énekkar, mely mindenkor szives készséggel működik közre egyházi ünnepélyeinknél.

A közgyűlés a jelentést helyeslő tudomásul veszi.

Főtiszt. püspök ur melegen ajánlja a hiveknek valóságos esték tartását-, melyeknek behozatalát Nt. lelkész ur kilátásba helyezi és azok rendszeresítésénél való — odaadó közreműködését megígéri, mely kijelentését Nt. lelkész urnak a közgyűlés örömmel és köszönettel veszi tudomásul.

Főtiszt. püspök ur kérdésére Nt. lelkész ur előadja, hogy a hiveknél a házi istenitisztelet gyakorlatban van, a minek egyik meggyőző bizonyága az is, hogy imádságos könyvet a hivek körében minden családnál fel lehet találni.

A közgyűlés kiváló örömmel értesül arról, hogy a hivek nemcsak a templomban, hanem otthon családjaik körében is vesznek maguknak időt Isten szent nevének dicsőítésére. Főtiszt. püspök ur pedig lelkes szavakban lelkére köti a hiveknek ezen az őstől öröklött kegyeletes szokásnak buzgó ápolását s hathatósan felhívja figyelmüket arra, hogy van három könyv, melynek egyetlen igaz evang. családnál sem szabad hiányozni, ezek pedig: a szent biblia, az énekes és imádságos könyv, s kéri őket, hogy a mennyiben e három drága kincsnek valamelyike hiányoznék, forduljanak Nt. lelkész urhoz, a ki szives készséggel közvetíti annak megszerzését.

Főtiszt. püspök ur melegen ajánlja a szülők figyelmébe, hogy a confirmatio nevezetes actusa alkalmával ne

mulasszák el gyermekeiknek utavalóul valami confirmatio emléket, vallásos erkölesi tartalmu hasznos könyvet, melyet a confirmatio alkalmával a lelkész oszt ki az oltárról.

Ide vonatkozólag Nt. lelkész ur jelenti, hogy nem ugyan emlékkönyveket, hanem confirmatioi emléklapokat hozatott s azokat az oltárról kiosztotta —, mely jelentés örvendetes tudomásul szolgál.

Nt. lelkész ur jelenti, hogy a hátralék csekély s az is rendesen befolyik a következő évben.

Főtiszt. püspök ur hathatósan figyelmezteti a gyülekezeti elöljáróságot, örködjenek szigoruan a felett, hogy a hátralékok fel ne szaporodjanak, mert ez mindig egy betegség az egyházközség testén, melyet ki kell irtani.

Főtiszt. püspök ur kérdésére Nt. lelkész ur előadja, hogy az egyházi adó osztály szerint fizettetik-, a legmagasabb egyházi adó 50 frt, a legkisebb az özvegyeké 1 frt.

Ezzel főtiszt. püspök ur örömének adva kifejezést a gyülekezet körében tapasztalt szép rend s a vallásos buzgóság-áldozatkészségnek itt feltalált dicséretreméltó jelenségei felett-, az egyházlátogatást buzgó imával bezárja.

A közgyűlés végeztével főtiszt. püspök ur lelkes felhívására a kőszegi leányiskola javára offertorium tartatott, a mely 30 frt. eredményezett, melyhez a nőegylet e kedves nap emlékére még 15 frt. szavazott meg — ugyane célra.

Kelt Bükön, 1896. április hó 23-án.

Jegyzette

Dr. Ajkay Béla,

egyházmegyei vil. jegyző.

Tartalomjegyzék:

	lap.
Előszó	3.
Ünnepély	5.
Üdvözlő ének	5.
Oltári imádság	6.
Egyházi beszéd. - Mondotta: Farkas Elemér ev. lelkész .	7.
Egyházi beszéd. — Mondotta: Gyurátz Ferencz püspök ur .	18.
Jegyzőkönyv	25.

